

RÓZSA ENDRE

Regina coeli

ÁROK AZ ÉGBŐLT fűzöld csillagok
zizegnek partján minden elhagyott

szerelmek porlanak rögeszmék
fehér sár hajadba holtig temetkeznek

szemhéjon rézpénz avar sírlelet
egy szót találok elgurul veled

garasonként is összeszednélek
hogyan arany hajad ezüstre cserélhesd

még rétegződő gondjaimban élsz
hajad helyébe roskadjon penész

kalandozáskori kultúra
emléke földjön falvak hamuja

fémrozsa habzik jól kihallható
a hamis csengés lyukas pénz a szó

ha nincs időm hogy elmondjam neked
hajad kiszikkad arcomba pereg

MIT BÁNNÁM ÉN milyen a Szahara
fogcsikordító vihara

betemetne a némább sivatag
futóhomok-omlású hajad

kezem-lábam még kilátszik belőle
mint uzsorás a tallért ne söpörd be

csigolyám sora örök karaván
feléd indul s te nem is vagy talán

hajad gödréből kibuknak a csontok
jégkorszaki csend morénája kontyod

üveghegy roppan szivárgó hajad
szétfeszíti a sziklafalakat

karsztok delén mészkőszivacsként
pezsegne hajad inná csak a napfényt

vagy tüdőlebenyként lebegve
hajad helyettem lélegezne

LEVEGŐM kristály ablaküvegén
szőke bárd zúz be súlyos szőke fény

szérűn akik a tiszta rozstot öntik
ocsú nélküli hajadat köszöntik

ha elvetnélek ringó tenger volnál
feléd fújnék feltorlódnál

kígyó-gyűrűkbe fagyva mint a víz
aludnál el hogy körülkeríts

de lábtörlőm is lehetne hajad
megőrizné az eszmélő sarat

kirajzolódna Magyarország
hajad rácsában felszálló por-ország

sugaras dülön mezítláb futok
fölöttem felhők batyuzó titok

villám bogozza ki a zivatar szakad
alámossa időmet hajad

ZSUGORODÓ agyagszigeten
sodródóm alá arcod keresem

meztelen voltál bennem s eltakar
szemérmetlenül ez a sűrű haj

TÜNTETŐEN kopaszra borotválva
állj elélem majd egyszer utoljára

tiszafa lombja hull
a Duna elapad

ÉGBOLTOM MEDRÉT BETÖLTI HAJAD